

[Nathalie Lind.]

nen – og det er jeg enig i – at noget af det mest påtrængende er, at de, der er i gang med en rationaliseringsundersøgelse, snarest kommer med forslag til en bedre ledelsesopbygning, men deri ligger også en bedre definition af ansvaret for de forskellige opgaver på teatret.

Så skal jeg gå videre med ministerens redegørelse. Ministeren henviser her og efter min mening fuldt ud med rette til, at der ud over den forældede, for tunge og ikke tilstrækkelig faste ledelsesopbygning er to ting, der vanskeliggør driften af Det kgl. Teater, den ene er teaterbygningen, der fra starten har været forfæjlet, opført som den er uden prøvesale – og det blev som bekendt ikke bedre, da Nye Scene blev taget i brug – og den anden er, at de for teatret gældende regulativer og overenskomster trænger til en dybtgående revision, en genforhandling.

Jeg vil gerne sige om det langsigtede, at vi i venstres gruppe – og det tror jeg må fremgå af det, jeg allerede har sagt – alle er enige om, at vi vil bevare Det kgl. Teater. Det skal der ikke herske den mindste tvivl om. Men jeg må også sige i anledning af det oplæg, ministeren kommer med i dag om, at der i den nærmeste fremtid skulle træffes en principbeslutning om på det foreliggende grundlag at betale 120–130 mill. kr. til ombygning af Det kgl. Teater, at det er en beslutning, vi ikke mener kan træffes nu.

For det første er rationaliseringsundersøgelsen i gang – resultatet skulle foreligge i begyndelsen af februar 1977 – og jeg beder i den forbindelse ministeren om at bekræfte over for mig, at rationaliseringsundersøgelsen også drejer sig om Det kgl. Teaters bygningsmæssige forhold, hvilket jeg mener at vide er tilfældet. Deri ligger, at disse mennesker også skal vurdere det forslag til ombygning, der er kommet fra teatret selv, et forslag, der kort går ud på, at man skal opføre de fornødne prøvesale i den nuværende teaterbygning på Gl. Scene og flytte værkstederne ud.

For det andet er vi ikke på det foreliggende grundlag absolut overbevist om, at vi ved at gå ind for arkitekt Koppels løsning vælger den bedste løsning. At vælge ministerens forslag kan betyde, at man fraskriver sig muligheden for det, der ville være den ideelle løsning, nemlig senere at få et selvstændigt opera- og ballethus placeret et attraktivt sted her i Københavns omegn – jeg vover næppe at sige det,

men jeg tænker i hvert fald på, at der engang bliver arealer ledige ude ved voldene ved Christiania.

Men ministeren trækker det meget stærkt op, og det synes jeg er farligt og forkert i ministerens redegørelse. Det var også forkert i den socialdemokratiske ordførers oplæg i dag at sige, at der ikke gives nogen tredje mulighed, valget står i dag mellem at bygge ud for de 130 mill. kr. og at opgive Det kgl. Teater. Jeg mener, at det er en forkert problemstilling. Vi må alle respektere – og det er min gruppes indstilling – at vi ikke i dag, hverken på det foreliggende grundlag eller af økonomiske grunde, kan give principiel tilslutning til denne udgift på 130 mill. kr.

Derimod mener vi, at det andet, ministeren fremhæver, nemlig at der skal ske en genforhandling og en dybtgående revision af teatrets regulativer og overenskomster, er en opgave, der skal løses hurtigt. Men jeg må have lov at sige her, at det er jo ikke alle bestemmelserne, der er så forfærdelig gamle. En del af de meget snærende, der gør driften tung, er så nye som fra 1970. Men jeg vil sige indtrængende til ministeren, at for at få denne genforhandling i gang behøver man ikke en byggesag og dermed en lukning af teatret i en vis periode. Er der politisk vilje til at tage dette spørgsmål op, og har ministeren indtryk af, at der er ting, der er urimelige og forkerte, og som hindrer en rational drift på teatret, ja, så er det ministerens pligt at søge at få dette ændret. Jeg kan tilsige venstres fulde støtte på dette punkt.

Må jeg have lov at føje til – det har vi også fra Grethe Philip-udvalgets betænkning – at der er jo også ting, vi nok kunne lette forholdene for teatret med allerede med det samme. Ministeren omtaler det ikke. Jeg har i modsætning til fru Kirsten Jacobsen den opfattelse, at vi på ingen måde kan undvære, at Det kgl. Teater kommer rundt i landet. Jeg skal ikke blive lyrisk som en tidligere æret ordfører, hr. Lysholt Hansen, men jeg kan være enig i de synspunkter om Det kgl. Teaters betydning for hele landets befolkning. Men det er for tungt, det er for svært, at hvis Det kgl. Teater vil opføre en populær forestilling, der kan glæde befolkningen i Nordjylland eller i Sønderjylland, så påfører det teatret ekstra udgifter, og de indtægter, der kommer ind, kommer ikke teatret til gode, men går direkte i finansskassen. Vi må lære at forstå, at der er forskel på teaterdrift og statsdrift i øvrigt. Jeg ved, det ikke